

budou, jak mě přijmou, najdu si mezi nimi kamarády....?“ běžely nám hlavou tyto a podobné další otázky. Poté, co dorazil poslední ze třídy a všichni předali třídní potvrzení o bezinfekčnosti a průkaz pojišťovny, nastoupili jsme do vlaku směr Bakov nad Jizerou a následně Doksy. Ve vlaku jsme se seznámili

Zjistili jsme, že instruktoři agentury Wenku - Vojta, Maruška a Veronika jsou úžasní - profesionální a zároveň přátelští. Program měli promyšlený do detailu a byl sestavený ze zážitkových, pohybových, tvůrčích i diskusních bloků. Následující hodiny a dny tak byly plné her, aktivit zaměřených na fyzickou stránku, ale i intelekt, vzájemnou spolupráci, podporu, povzbuzování. Postupně se z těch bezejmenných vyjukanych jedinců z nádraží začala tvořit prima parta, která dokázala překonat nejednu překážku a vyřešit ne jeden problém. Postupně se ukázaly jednotlivé osobnosti, vyloupily vůdčí typy, ale i ti, kteří se raději drží v pozadí a nemají potřebu se prosazovat, odhalily se naše silné i slabší stránky. Pozitivním poznatkem bylo, že se třídní kolektiv snažil každého podpořit a pomoci mu v překonání sama sebe.

Postupně jsme se čím dál více poznávali;

od počátečního zapamatování si jmen jsme se následně dozvěděli i o zájmech, mimoškolních aktivitách a dovednostech všech členů skupiny - a u mnohých šlo o pořádné překvapení, když jsme měli hádat, komu patří pro něj typický předmět reprezentující jeho koníčka...Diskuse podhalily naše názory, nahlédli jsme i do hodnotových žebříčků svých spolužáků.

Řada aktivit sledovala také rozvoj sociálních dovedností, komunikace a skupinové spolupráce, kdy kromě společného povídání následovala sebereflexe, byla zdůrazněna schopnost empatie, sebekontroly, přemýšlení při plnění úkolu; ujistili jsme se o možnosti bezpečné komunikace a vzájemného sdílení. Kromě „otukávání“ spolužáků šlo rovněž o bližší seznámení třídy s třídní profesorkou a navázání oboustranné důvěry.

Po každém bloku aktivit následovala zpětná vazba zaměřená na fungování skupiny jako celku i chování jednotlivců v průběhu hry. Byli jsme vedeni k uvědomění si vlastních potřeb a motivace, ale i k většímu vnímání druhých, k sebekritickému zamyšlení a hledání možností využití získaných zkušeností ve škole i v běžném životě.

Na navázání vztahu třídy

s třídní profesorkou byla zaměřena speciální seznamovací hra a třídní měla možnost zapojit se i do dalšího dění. Největší úspěch měla u všech stavba voru, následná společná plavba po Máchově jezeře a symbolické převezení (a neutopení) třídní profesorky.

Naše třída bez problémů přijala spolužačku Viktoru, která je na vozíku. Pro její zapojení instruktoři některé aktivity přizpůsobili, přidělili jí určitou roli, jindy se účastnila jako pozorovatel. Přestože se nemohla všech her plně zúčastnit, velice cenné byly její postřehy a komentáře. Jindy byla platným členem týmu a s velkou chutí se do činnosti skupiny zapojila - např. Když velice pečlivě obalovala krepovým papírem vajíčko, jež jsme měli spustit na padáku z okna, nebo když s velkým nasazením a obětováním suchého oblečení nalávala soutěžícím kamarádům vodu. K její adaptaci značně